

10 Απριλίου 2020

ΜΕΤΑΣΤΟΙΧΕΙΩΣΗ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ ΣΕ ΕΚΦΡΑΣΗ ΚΟΥΛΤΟΥΡΑΣ

Καλλιέργεια της ανθρώπινης δημιουργικότητας και φαντασίας μέσα από τον Όμιλο Τέχνης του Πανεπιστημίου Κύπρου

*του Νεκτάριου Παρτασίδη

Η Τέχνη ως συμβολικά εξακτινώνόμενος τρόπος ανθρώπινης έκφρασης στη συνέχεια του χρόνου και του χώρου, σαφώς δεν είναι εύκολο να οριστεί επιστημονικά, παρά ενδεχομένως από την αισθητική φιλοσοφία. Η διακριτή ικανότητα της Τέχνης, να μεταστοιχειώνει πρακτικά τη δημιουργική φαντασία σε συνάφεια με τη φυσική πραγματικότητα, συγχρόνως προϋποθέτει μορφή κουλτούρας η οποία διαφαίνεται ότι πιο πολύ απευθύνεται στον κόσμο των (συν)αισθημάτων. Η προπτυχιακή φοιτήτρια Νίκα Ρεγγίνου, του Τμήματος Ηλεκτρολόγων Μηχανικών και Μηχανικών Υπολογιστών, που είναι και η Πρόεδρος του Ομίλου Τέχνης στο Πανεπιστήμιο Κύπρου, στη δική της συνέντευξη προβαίνει σε έναν στοχαστικό απολογισμό, σχετικά με το εξιδιασμένο πεδίο της Τέχνης, αλλά και για συναφείς ενδοπανεπιστημιακές ή εξωπανεπιστημιακές δραστηριότητες που διοργανώνονται τακτικά.

Ως προς τα βασικά ενδοπανεπιστημιακά ή και εξωπανεπιστημιακά δρώμενα του Ομίλου Τέχνης και των μελών του, σε συνάρτηση με διάφορες μορφές Τέχνης ή συναφείς εκδηλώσεις, η ίδια εξηγεί πως βασικές κατευθύνσεις είναι «να δώσουμε στους εμπλεκόμενους φοιτητές μια ευρεία γεύση, από το τι σημαίνει να είναι κάποιος καλλιτέχνης... να διεγείρουμε την φαντασία και τη δημιουργικότητα... αλλά και να τους διδάξουμε τις απαραίτητες τεχνικές για την ελεύθερη έκφρασή τους». Επιπρόσθετα σημειώνει πως εργαλεία για επίτευξη αυτών των στόχων αποτελούν «τα εβδομαδιαία εργαστήριά μας, καθώς και άλλες εκδηλώσεις όπως εκδρομές σε μουσεία, πινακοθήκες, εξορμήσεις στην παλιά πόλη της Λευκωσίας και άλλα μέρη, όπου ο κάθε εμπλεκόμενος έχει τη ευκαιρία να παρατηρήσει διάφορες μορφές που τον

περιβάλουν, οι οποίες θα αποτελέσουν πηγή έμπνευσης». Αναφορικά με την παροχή περισσότερων πληροφοριών για τη διεξαγωγή, των εβδομαδιαίων εργαστηρίων του Ομίλου Τέχνης, όπως και γιατί θα ήταν χρήσιμο να συμμετέχουν ενεργά οι φοιτητές/τριες, παρακολουθώντας διάφορα μαθήματα (π.χ. αγγειοπλαστική, ζωγραφική), η Νίκα Ρεγγίνου παρατηρεί ότι παράλληλα συνιστούν πεδία για την καλλιέργεια αισθητικού υπόβαθρου ή αντίληψης, τόσο σε ερασιτεχνικό όσο και σε εξειδικευμένο ορίζοντα, όπου «οι δραστηριότητες μας συγκεντρώνονται στο να διδάξουν πολλαπλές τεχνικές ζωγραφικής και χειροτεχνίας... Η ποιοτική ενασχόληση των φοιτητών είναι προτεραιότητά μας. Προσπαθούμε σε κάθε συνάντηση να φέρουμε ειδικούς στο πεδίο τους, οι οποίοι μπορούν να μας διδάξουν τις βασικές αρχές, καθώς και προχωρημένες τεχνικές. Έτσι ο κάθε εμπλεκόμενος φοιτητής έχει την ευκαιρία να μάθει κάτι αρκετά πολύτιμο, ανεξάρτητα από το επίπεδό του».

Κατά τέλος, ζητήσαμε από την Πρόεδρο του Ομίλου Τέχνης να καταθέσει την άποψή της σχετικά με τον πολιτισμικό ρόλο της Τέχνης, τη χρησιμότητα που ενδεχομένως να φέρει, ιδίως για τα δεδομένα ενός σύγχρονου κόσμου που φαίνεται να ταλανίζεται ολοένα και περισσότερο από τις κοινωνικές ανισότητες, τα κοινωνικά προβλήματα, τα περιβαλλοντικά ρίσκα από την τόσο πολυσυζητημένη κλιματική αλλαγή, τους ελλοχεύοντες βιοκινδύνους όπως την πανδημική διασπορά του νέου κορωνοϊού (SARs-CoV-2) την οποία βιώνουμε και στην τοπική κοινωνία, την ανασφάλεια και την αβεβαιότητα που (ανα)παράγονται, τα τύμπανα προέλασης της πολεμικής μηχανής. Εκείνη πολύ μεστά μας απάντησε πως «η Τέχνη μπορεί να έχει μια ουδέτερη θέση, αλλά μπορεί να είναι και ένα μέσο έκφρασης. Αυτό εξαρτάται εξολοκλήρου από τον δημιουργό. Όπως δείχνει η ιστορία, πολλοί καλλιτέχνες εξέφραζαν μέσα από την τέχνη τους τις ανησυχίες και δυσκολίες τους. Πολλοί την χρησιμοποιούσαν ως ένα ειρηνικό μέσο διαμαρτυρίας, έναντι του πολιτικού καθεστώτος ή γενικότερα του εκάστοτε κυβερνητικού σώματος. Άλλα πολλοί εκφράζαν ουδετερότητα μέσω της Τέχνης».

Κατά συνέπεια, δεν μπορούμε παρά να διακρίνουμε ότι σχεδόν πάντοτε το «όχημα» της Τέχνης επιδρά καταλυτικά, τόσο μεμονωμένα σε ανθρώπους, όσο και συλλογικά στο κοινωνικό σύνολο, αναφορικά με την προβολή ιδεών, αρχών και αξιών, τον (ανα)σηματισμό βιωμάτων και εμπειριών, ή όπως αλλιώς η Νίκα Ρεγγίνου χαρακτηριστικά παρατηρεί, ότι λόγω του επιπέδου νοητικών διεργασιών συνειδητότητας που προκύπτουν, «η συνεχής απασχόληση του ανθρώπου με ποιοτικές ενασχολήσεις, που διεγείρουν τον πνευματικό του κόσμο, τον απαλλάσσει από τις καθημερινές, κοινές ανησυχίες της κοινωνίας, και τον απομακρύνει από τον συνεχή βομβαρδισμό άχρηστης πληροφορίας από τον περιβάλλον του».

Νεκτάριος Παρτασίδης,

Ειδικός Επιστήμονας Υποστήριξης Έργου, Γραφείο Τύπου και Δημοσίων Σχέσεων

Τομέας Προώθησης και Προβολής, Πανεπιστήμιο Κύπρου